Životní plavba Mgr. Emila Tumy

Po mnoha letech jsem se setkal s milým a pokorným skautem, který prožil skutečně dobrodružný život.
Brášku Emana jsem navštívil se členy Svojsíkova oddílu u příležitosti jeho oslavy narozenin. Přivítání bylo vroucí a milé, neboť i já jsem prožil krásné chvíle ve skautském oddíle vodních skautů v Nymburce s jeho bývalým kormidelníkem Oskarem Randákem.
Ivan Vencour přivedl Emana do skauta v době, kdy studoval na reálném gymnáziu v Nymburce. Spolu s kamarády sdílel vášeň pro skauting a vodní sporty. Budoucí posádku Vorvaně tvořili Otokar Randák, Vladimír Novák „Dulin", Karel Ruml „Sergej" a Bohumil Pavelec „Plavec". Do party nějaký čas patřili také Rudy Šimeček, Oldřich Typek, Láďa Kohout a bratři Vincourovi. 2. oddíl tehdy vedl Otta Hamtil „Sahib" a ještě v prvních měsících protektorátu fungoval.V roce 1940 během letního tábora přišlo nařízení o jejich zrušení. V prosinci téhož roku si kluci vytvořili svou vlastní menší skautskou skupinku vedenou Otokarem Randákem „Oskarem", kterého většina vedoucích a skautů poznala na Navigamech. /S brášky z jachtservisu zdokonalovali a oplachtili naši pramici P550./
Skautíci založili Klub Mladého hlasatele, se štěstím přečkali válku a klubovnu měli v horním patře vily u rodičů Karla Rumla, které říkali Tortuga/ podle pirátské republiky v Karibiku/. Později se tento název přenesl na celou vilu, kterou později sourozenci Rumlovi /Sergej a Eva/ věnovali skautům a dnes je celorepublikovým skautským centrem.
Nejvíc to kluky táhlo k vodě, k Labi. Sami si vyrobili lodičku, která dostala jméno Blesk. Později ji přestavěli na dvousedadlový kajak, který pojmenovali po rozervané přídi Vorvaň. Pustili se i do stavby plachetnice.
Kromě vodáctví a skautingu projevoval Eman velký zájem o přírodovědu , shromažďoval přírodovědné časopisy a sbíral brouky. Přál bych vám prohlížet kroniky Vorvaňů. Kromě dobrodružných zápisů z výletů , schůzek ,táborů a plaveb po řekách, každou stránku zdobí krásné Emilovy ilustrace zvířat, květin, brouků, nádhera! Kromě vodáctví kluci jezdili hodně na kolech, stavěli modely letadel podle plánků v Mladém hlasateli.
Emil odmaturoval v roce 1947 a studoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Zvolil si obory přírodopis a filosofii.

Po škole dostal umístěnku do Rumburku a netušil, že se stane jeho bydlištěm dodnes. Oženil se s milou paní učitelkou, která se kromě svých tří dětí celý život věnovala s velkou láskou a nadšením malým školákům. Bylo to její poslání, celoživotní láska a jen jsem tiše záviděl, s jakou úctou a láskou její děti dnes jejich starostlivost oplácejí.

Mimo práci ve škole Emil spolupracoval s rumburským muzeem a podílel se na celé řadě samostatných botanických výzkumů v Českosaském Švýcarsku a na Šluknovském výběžku. Díky jeho aprobaci a kronikářskému zájmu se věnoval i minulosti české botaniky- např. Haenkeho výzkumné cestě do Krkonoš.

Po revoluci se ještě nějaký čas vrátil ke skautingu a do roku 1998 působil v Rumburku jako zástupce tamního střediska. Později sepsal kroniku rumburského skautingu před rokem 1989 a po něm. Podařilo se i setkání s bývalými členy posádky Vorvaně. I já jsem je osobně znal a s některými jsem se potkal v Praze. Bylo mi ctí, že jsem byl pokračovatelem 2. oddílu vodních skautů v Nymburce. Vedl jsem tábory a oddíl v sedmdesátých letech ve spolupráci s bratry Oskarem a Standou/Bublinou/ Randákovými.

Náš Emil Tuma byl nejdéle sloužícím pedagogem rumburského gymnázia, kde vyučoval biologii a filosofii celých 45 let. Za svůj laskavý a moudrý přístup byl studenty vždy respektován i milován. Pan profesor v tisících svých bývalých studentů probudil celoživotní lásku k přírodě Českého Švýcarska a touhu po jejím objevování, pozorování a poznávání. Mohl bych ještě dále pokračovat o jeho zážitcích z dob války, vojenské služby, všech vodáckých závodech. Chtěl jsem, aby i mladší skauti a skautky měli úctu k starším bráškům a sestrám, uměli jim naslouchat a vážit si jich. Vždyť ani já jsem nepoznal při návštěvě, že Emanovi je 96 roků!! Povídal nám příběhy se zápalem malého kluka, ukazoval nám v jeho vodáckém pokojíku fotografie nejen v kronice, ale i na počítači, vše pečlivě evidované. Ukázal mi i diplom z Modré stuhy z Navigamu, kde moji posádku o příď lodi předjel a byl zlatý.

Jsem rád, že mezi námi žijí skromní, milovaní a pro nás příkladní lidé.

Bývalý kapitán 2. oddílu vodních skautů v Nymburce Josef Pokorný Jožan

Bratr Emil Tuma - Eman odešel z tohoto světa
ve věku 98 let v říjnu roku 2026.